

Madame Claire

El desperten els crits i una monumental trencadissa. A penes pot veure on es troba, de fosc que és. Petits rajos de sol s'escolen per les toves de la teulada, fent que l'estança s'ompli de diminuts estels: un firmament a l'abast dels seus ulls. Ajagut en un llit, més que confortable, i cobert amb flassades amarades d'olor d'espígol, en Pau vol recordar i no pot. Fa el gest d'incorporar-se i una punyent fiblada al pit l'impedeix moure's. Amb la mà dreta es palpa el seu cos adolorit. Una bena l'embolcalla des de sota l'aixella fins ben bé a tocar dels malucs. Tan incòmoda li és la seva nuesa com la incertesa de no saber on és.

Emmudeixen les veus, xerriquen rodes. Silenci. Algú s'apropa amb pas cansós i una portella s'entreobre. Des del llindar, una velleta menuda i endolada de cap a peus li diu dolçament: «Tinguis pas pou soldat, ja poden cridar, jo te denunçaré pas mai a aquests podrits de feixistes».